

- **Părinte, atunci când există multe feluri de mâncare, dar în cantități mici, există iarăși același pericol?**

- Desigur, pericolul este la fel de mare, numai că partidele sunt mici și nu pot face guvern. Atunci când există o mare felurime de mâncăruri, este ca și cum s-ar aduna în stomac multe partide și unul îl irită pe celălalt. Apoi se încaieră între ele, se bat și începe indigestia.

Plăcerea pe care o dă mâncarea simplă este mai mare decât cea pe care o dau cele mai bune mâncăruri. Atunci când eram mic, mergeam în pădure și mâncam numai o bucată

de covrig. Nu mai voiam nimic altceva. Cele mai bune mâncăruri nu-mi puteau înlocui acea mulțumire duhovnicească pe care o simțeam. Dar făceam aceasta cu bucurie. Însă cei mai mulți oameni nu au simțit satisfacția stomacului ușor. La început, atunci când mănâncă ceva gustos, simt o oarecare satisfacție, dar apoi intră la mijloc lăcomia, mănâncă mult și, mai ales atunci când sunt bătrâni, simt o greutate în tot trupul, lipsindu-se astfel de satisfacția stomacului ușor.

Sursa: **Cuviosul Paisie Aghioritul**, *Cuvinte duhovnicești. Viața de familie*, editura Evanghелиsmos, 2012

PROGRAMUL LITURGIUC

Luni - Joi 2-5 martie	18:00	Pavecernița Mare → Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul
Sâmbătă 7 martie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas → Pomenirea morților → Sâmbăta Sfântului Mare Mucenic Teodor Tiron
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 8 martie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Evrei 11, 24-26; 32-40; Ev. Ioan 1, 43-51; glas 5 → Duminica întâi din Post (a Ortodoxiei) → Sfântul Ierarh Teofilact Mărturisitorul, episcopul Nicomidiei

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului abonați-vă la adresa sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

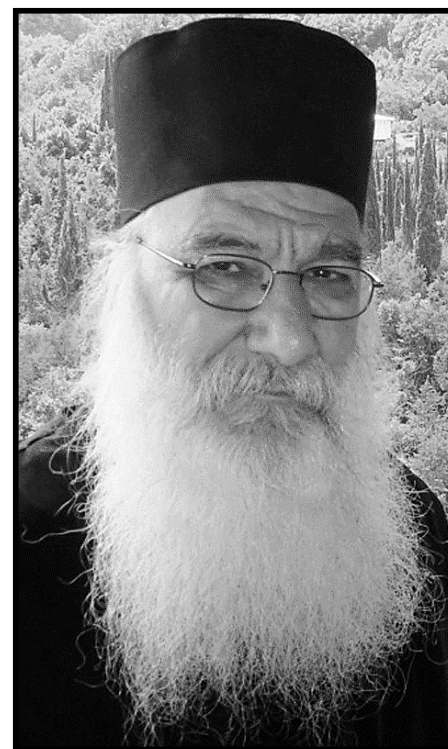

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții.” – Ev. Ioan 13, 35

Nr. 330 / 1 martie 2020

**PĂRINTELE
MOISE AGHIORITUL**

1952 - 2014

SFÂNTUL MUNTE

POSTUL MARE

Multă lume ignoră sau nu dorește să cunoască sensul acestor zile, continuându-și viața monotonă de fiecare zi. Omul se plânge că viața îl obosește, totuși nu face nici un pas spre o schimbare esențială. Dietă severă ține, dar post nu. La psiholog merge, la televizor stă cu orele, dar la duhovnic nu se duce, nici la biserică.

Omul de azi nu vrea să dea și el ceva, vrea doar să primească, fără osteneală și fără nici o jertfă personală. Se teme să se privească pe sine în ochi. Sistematically fuge de sine însuși. Se zbate în golul său lăuntric.

Postul Mare funcționează ca un aparat de radiografiere, ca un aparat fotografic, ca o oglindă. Într-un anume fel, nu-l dorim, tocmai pentru că ne va dezvălui realitatea noastră ascunsă.

Duhul consumului, al traiului ușor, al cugetului nesmerit nu îl lasă

pe om să se elibereze de multe lucruri inutile care i-au umplut viața. Postul Mare este un popas în goana obișnuită a vieții și un prilej de transfigurare. Rugăciunea Cuviosului Efrem Sirul, care în toată această perioadă se spune de sute de ori la sfintele slujbe, ne îndeamnă să părăsim duhul trândăviei, al griii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert și să dobândim curăție, gând smerit, răbdare și dragoste. Această rugăciune frumoasă și plină de înțeles se încheie cerând de la Dumnezeu: „dăruiește-mi ca să-mi văd greșelile și să nu osândesc pe fratele meu”. Să lăsăm, adică, bârfa, judecata celui alt, critica aspră care neîncetat ne urmărește și să ne îndreptăm asupra noastră înșine, corectându-ne greșelile.

Postul Mare urmărește să ne întoarcem către propriul sine și contribuie la tămăduirea noastră de bolile duhovnicești care ne întunecă mintea, ne îngreuiază și ne amărăsc viața.

Dacă vom reuși să ajungem la o anume măsură de autocunoaștere și de pocăință, atunci Postul Mare nu va fi pentru noi o perioadă posomorâtă și neroditoare, nu va fi un simplu răstimp plin de îndatoriri morale, ci un prilej de înmuiere a inimii noastre împietrite, care ne va

duce la iubire de oameni și de Dumnezeu.

Excesul de raționalism al vremurilor grele pe care le trăim vrea să ne țină departe de tot ce este mistic, isihast, de tot ce este sfântă Taină de negrăit și mai presus de fire. Rezultatele acestei îndepărtări au ieșit la iveală. Pretutindeni stăpânește melancolia și deznădejdea, care pe mulți îi rănesc. A venit vremea să recunoaștem în adâncul inimii noastre că ne-am îndepărtat de Dumnezeu, s-a copt vremea pentru o întoarcere la leagănul dragostei răstignite.

În timpul Postului Mare adesea apar ispite, încercări, scandaluri și căderi. Acestea ne vin ca să ne maturizăm mai mult, ca să ne echilibreze și să ne cumințească. Viața creștinilor, să nu uităm niciodată acest lucru, este una a Crucii. Fără răstignire nu vine Învierea.

Postul Mare este o frumoasă și bună pregătire, un coridor semi-întunecat care conduce către camera cea plină de lumină. Picioarele pe care umblă Postul Mare sunt rugăciunea și postul. Însă rugăciunea și postul fără smerenie și dragoste nu aduc nici un rod. Postul și rugăciunea țintesc să tempereze egoismul nostru.

Haideți să nu pierdem prilejul pe care ni-l oferă, încă o dată, Postul Mare, de vreme ce, încet-încet, se apropie și încheierea acestuia. În Biserică, problemele noastre își găsesc rezolvare. Iarna cea rece este urmată de primăvară. Triodul este urmat de Penticostar. Știut este că vremea înnorată niciodată nu este definitivă. După nor, e mai frumoasă vremea însorită. Acum însă, după cum spune un minunat tropar, este „vremea pocăinței și ceasul rugăciunii”.

Sursa: pemptousia.ro

SFÂNTUL PAISIE AGHIORITUL

1924 – 1994

DESPRE LĂCOMIE

Atunci când cineva nu se înfrânează poartă cu sine magazine întregi. În timp ce, dacă se înfrânează și mănâncă numai cele care îi sunt necesare, organismul său arde toate substanțele hrănitoare și nu depozitează nimic.

Felurimea mâncărilor întinde stomacul și aduce pofta, dar pricinuiește moleșală și înfierbântare în trup. Dacă pe masă există numai un fel de mâncare și care nu este destul de gustos, se poate ca nimeni să nu mănânce o

porție întreagă, iar dacă este gustos și cineva se va lăcomi, se poate să mănânce puțin mai mult decât îi trebuie. Dar atunci când pe masă există pește, supă, cartofi, brânză, ouă, salată, fructe și prăjituri, vrea să le mănânce pe toate și mai cere încă și altele. Pe toate le trage pofta, pentru că una o îndeamnă pe alta. Și uită-te, omul nu suportă nici măcar un singur cuvânt; pe unul nu-l înghite, pe celălalt iarăși nu-l înghite, în timp ce sărmanul stomac orice mâncare îi aruncăm, o suportă. Dar oare îl întrebăm dacă le poate mistui? Adică stomacul care nu are logică ne întrece în virtute și se nevoiește să le mistuiască pe toate. Și dacă un fel de mâncare nu se potrivește cu altul când intră înăuntru, se ceartă, și atunci bietul stomac ce să mai facă? Începe după aceea indigestia.

– Și cum putem, Părinte, să ne tăiem obișnuința de a mânca mult?

– Este trebuință de puțină frână. Mai bine este să nu mănânci mâncarea care îți place, ca să nu-ți faci de lucru, pentru că încet-încet se mărește hambarul. Și după aceea acest „vameș” nemilostiv, așa cum îl numește Avva Macarie, va cere mereu. În vremea mesei ești satisfăcut, dar după aceea simți nevoia să dormi și nici să lucrezi nu mai poți. Dacă mănânci un singur fel de mâncare, aceasta te ajută să-ți tai pofta.